

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. Сливен, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Е. Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско дело № 20232200500084 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Обжалвано е първоинстанционно решение № 107/10.02.2023г. по гр.д. № 4519/2021г. на СлРС, с което е отхвърлен като неоснователен искаът на П. Г. Н. с ЕГН ***** и съдебен адресат адв. Ел. П. от АК Сливен с правно основание чл.187 ал.6 във вр. с чл.187 ал.5, т.2 от ЗМВР, да бъде осъдена ОД на МВР-Сливен да му заплати сумата 1 119.73лв., представляваща допълнително възнаграждение за извънреден труд, положен в периода 07.10.2018- 07.10.2021г. на заеманата от него длъжност „Главен полицай“ в група „Охрана на обществения ред“ към сектор „Охранителна полиция“ при РУ - Сливен, която сума е претендирана ведно със законната лихва, считано от депозиране на исковата молба пред съда - 07.10.2021г. и до окончателното ѝ изплащане; отхвърлен е като неоснователен искът на П. Г. Н. с ЕГН ***** с правно основание чл.86 от ЗЗД, да бъде осъдена ОД на МВР-Сливен да му заплати сумата 224.38лв., като обезщетение за вредите от забава в плащането на сумата по първия иск и на ответника са присъдени разноски по делото в размер на 200лв., ищецът е осъден да заплати по сметка на съда разноски за вещо лице в размер на 250 лв. и му е отказано присъждане на неговите разноски по делото.

Решението е обжалвано от ищеца в първоинстанционното

производство.

Във въззивната жалба въззивникът твърди, че обжалваното решение е необосновано, неправилно, незаконосъобразно и постановено при нарушения на процесуалния и материалния закон. Заявява, че неправилно съдът е приел, че положените от ищеца часове нощен труд не следва да се превръщат в дневни по реда на чл. 9 ал. 2 от НСОП и така е постановил неправилен съдебен акт. Твърди, че преобразуването на нощните часове в дневни се е основавало на чл. 31 ал. 2 от Наредба № 8121з-407, след отпадане на действието ѝ, при липса на специална уредба за служителите на МВР се прилага субсидиарно НСОПЗ – чл. 9 ал. 2, респективно – КТ. Във въззивната жалба се развиват обстойни доводи във връзка с правата на служителя при полагане на нощен труд и основателността на претенцията за заплащане на допълнителен труд, получено при преобразуването на нощните часове в дневни с коефициент 0.143. Прави се анализ на вътрешното и европейското законодателство и в обобщение въззивникът счита, че от събраните доказателства категорично е доказана претенцията му по основание, период и размер.

Поради това моли въззивния съд да отмени атакуваното решение и постанови ново, с което уважи иска му и му присъди разноските за двете инстанции.

Във въззивната жалба няма направени нови доказателствени или други процесуални искания за въззивната фаза на производството.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК насреещната страна е подала писмен отговор, с който заявява, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционният съд правилно, обосновано и законосъобразно е постановил своето решение, след обсъждане на целия обем от налични доказателства в тяхната съвкупност и цялост. Въззиваемият счита, че няма основание за преобразуване на нощните часове труд в дневни с коефициент 1.143, като развива подробна аргументация и се позовава на липса на изрична уредба по този въпрос и на практика на ВКС.

С оглед изложеното въззиваемият моли да не се уважава въззивната жалба, а атакуваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за тази инстанция.

В отговора не са направени нови доказателствени ил други процесуални

искания.

В същия срок няма подадена насрещна въззивна жалба.

В с.з., въззивникът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

В с.з. за въззиваемия, редовно призован, не се явява процесуален представител по закон, с писмено становище процесуалният представител по пълномощие по чл. 32 т. 3 от ГПК оспорва въззивната жалба като неоснователна, поддържа отговора, няма доказателствени или други процесуални искания. Моли въззивния съд да потвърди атакуваното решение, като го счита за правилно и законосъобразно. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, включително при евентуално прекратяване на производството.

Въззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства, намира, че обжалваното решение е правилно.

Изложенията във въззивната жалба оплаквания са неоснователни.

Въззивникът през претендирания период за заплащане на извънреден труд, както и през процесния период е бил в служебно правоотношение с дирекцията, работи като главен полицай, със статут на държавен служител в ОД на МВР-Сливен, като местоизпълнението на служебните му задължения е в група „охрана на обществения ред“ към сектор „ОП“ при РУ Сливен. През процесния период е работил на сменен режим, при сумирано изчисляване на работното време. Установено е посредством СИЕ, че за процесния период ищецът е полагал нощен труд. Също така се установява, че за този период ищецът е положил труд, надвишаващ индивидуалната му норма. Разликата между действително изработените часове и индивидуалната норма на ищеца, получена при прилагане на коефициент

0,143, преобразуващ нощните часове в дневни, при съобразяването на ограничението до 70 часа извънреден труд на тримесечие, както и при отчитане на изплатените му часове, изчислена на стойност 1 119, 73лв. за процесния период. Обезщетението за забава до завеждането на исковата молба върху тази сума е 224, 38 лв.

С Тълкувателно решение № 1/2020 от 15.03.2023 г. по Тълкувателно дело № 1/2020 г. на Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния касационен съд е решено, че „При отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.“

При съобразяване на горното решение, имащо задължителна сила за съдилищата в РБ, се налага изводът, че предявеният иск е неоснователен, тъй като не се дължи допълнителното възнаграждение за положения нощен труд през процесния период, получено посредством приравняване на нощните часове на дневни чрез корекция с коефициент 1.143, тъй като липсва законово основание за това.

Поради това главният иск следва да се отхвърли изцяло, а неговата неоснователност обуславя неоснователността, а оттам – и отхвърлянето на акцесорния иск за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва.

Като е достигнал до аналогични правни изводи, първостепенният съд е постановил правилно и законосъобразно решение.

Въззивната жалба е неоснователна и не следва да се уважава. Обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на процеса отговорността за разноски за въззивната инстанция следва да се възложи на въззивника, който следва да понесе своите както са направени и заплати на въззиваемата страна такива за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло първоинстанционно решение № 107/10.02.2023г. по гр.д. № 4519/2021г. на СлРС.

ОСЪЖДА П. Г. Н. да заплати на Областна дирекция на МВР – Сливен направените разноси по делото за въззивното производство в размер на 100 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____